

KAKO SU DR. KOBİ NARASLI BRKOVI

„Osnovni cilj svake revolucije jeste ostvarivanje rodne ravnopravnosti, odnosno bitka za afirmisanje ljudskih prava (pre svega ženskih)“, razmišljala je bivša teološkinja Koba Džugašvili pripremajući novu pljačku vlaka negde u pustinji centralnog Sibira. Kao prevejana revolucionarka dobro je znala da najveći problem planirane akcije nije u prisustvu policije duž pruge nego u tome što je ona bila i bivša pedagoškinja, pa je mnoge od prisutnih po-

licajki i policajaca nekada davno na bogoslovskom seminaru podučavala upravo veštini gerilskog ratovanja. Dakle, drugarica se Staljin (jer to je bilo njeno konspirativno ime!) u svojstvu bivše teološkinje-pedagoškinje izlagala i ovom prilikom dvostrukoj opasnosti: pre svega, policijska tortura kojoj su podvrgavani neprijatelji nije se mnogo razlikovala od one u doba revolucionarnog terora (iako je u međuvremenu prešla u femininum, ostavljajući pojam terora u maskulinumu!), a zatim je trebalo računati i na mogućnost smrtno kazne – koja takođe nije postala blaža od kad je i sama prešla u femininum! Sudinice i sudijese na svim nivoima vlasti nisu bile ništa prosvetljenije od nekadašnjih sudija, kao što ni puške nisu ispaljivale nežnije metke

od pištolja: valjalo se pomiriti sa tom mišlju ukoliko pljačka ne uspe i ona dopadne apsa! „Suze jedne pedagoškinje neće umilostiviti okrutnu policiju, niti će jecaj samotne teološkinje opametiti razularene dželatuse-dželate“, nadalje je kontala naša heroina nameštajući dekolte i popravljajući šminku koja joj se iz nekih nejasnih razloga razmazala po licu. Nije joj bilo lako, možda je trebalo smesta da potraži lekarsku pomoć, ali s kojim pravom kada je i sama bila doktorica (tj. doktorka-doktoreša!) – doduše ne medicine nego prirodnih znanosti, što mnogo ne menja na stvari jer joj je titula Dr. vazda visila poput omče oko vrata?! O toj tituli rečito su svedočili njeni cvikeri, pažljivo negovana kosa i šmekerski brčići čije je štučovanje za nju bilo najintimniji ritual, poput jutarnje toalete dama na carskom dvoru (koji je nameravala da sruši!)...

Rezimirajmo: mala pljačka vlaka bila je trenutni revolucionarni cilj Dr. Staljin, ali su je ometale brojne objektivne (katkad i subjektivne!) okolnosti! Najmanja prepreka bilo je

¹ Damjanov: dakle ne igumanija Savka, niti patrijarha Savica – monahinja SD, nego Damjanovljev (a ne Molotovljev!) koktel.

prisustvo policije, pošto je policija postala rodno korektna (femininum!) – što se ne može reći za šmekerske brčice na licu naše drage drugarice! Naime, postavlja se pitanje otkada to narodne učiteljice pedagoško-teološkog (tj. prirodoznanstvenog) smera nose štucovane brčice, kada je njihova tradicionalna uniforma podrazumevala prave pravcane brčine nalik epoletama na mundiru jednog generalisimusa?! Štaviše, nekada su učiteljice ponosno nosile titulu seoskih frajlica ni ne pomišljajući da menjaju svet, tačnije – da kuju revolucionarne zavere koje bi im podarile neke drugačije titule: profesorki, dekanesa, rektorica, premijeruš, pa i maršalkica na pomenutom carskom dvoru (u krajnjoj instanci!). I što je najvažnije, tim starim frajlama ni u kom slučaju nije padalo na pamet da preispituju svoj polni identitet: bez obzira da li im između nogu egzistira piša ili pišak, one su težile orgazmu (čak i kada taj još uvek beše maskulinum!) jer je nedvojbeno budio nadu da ipak neće postati baba-devojke, ili matori momci-neženje, svejedno! Doktoresa-drugarica Dr. Staljin je, pak, s druge strane, poklanjala ogromnu pažnju baš ovakvim nijansama, što je znatno usporavalo oružanu akciju o kojoj je reč, ali i ometalo njene najprirodnije fiziološke potrebe, o kojima do sada nismo ni zucnuli! Međutim, nikome normalnom neće promaći činjenica da je ona takve potrebe sigurno imala (kao i svako živo biće!), te da shodno tome kurček ili kurčica koji su egzistirali podno njenog moćnog poprsja (mnogo niže od spornih brčica!) nisu mogli baš mirovati: još kao šiparica Koba Džugašvili je shvatila da su pičak i pička u dijalektičkom jedinstvu suprotnosti, te da je jebanje (kao neutrum!) idealan proizvod takvog procesa. Stoga se ona nikako nije uzdržavala od tog neutruma, a kada bi joj se pripriškilo ili kada bi joj zagustilo na neki drugi način, posezala je za glagolom „drkati“ ne stideći se njegovih tobož vulgarnih značenja: pripremajući zasedu vlaku u pustoši centralnog Sibira, ona je upravo TO i radila...

„Toliko o rodnoj ravnopravnosti“, promrmljala je sebi u brk, slušajući sopstveni uzdah olakšanja nakon okončane (bludne?) radnje. Nikoga nije bilo u blizini da je ukori ili pohvali zbog preglasnog svršavanja, što ju je činilo srećnom: čemu partneri i partnerke kada je i bez njih moguće zadovoljenje iskonskih nagona tela, odnosno kada je – pošteno govoreći – sve to u samoći mnogo strastvenije, lepše?! Naravno, oružana pljačka vlaka bila je složenija od ove rabote, tu će joj svakako zatrebati saučesnici i saučesnice, samo još uvek nije znala koga da pozove u pomoć? Njena bivša psihijatresa – inače osoba idealna za takav podvig! – nedavno se zaposlila kao hostesa, pošto više nije imala snage da sluša tuđe ispovesti; njena sestra radila je kao kamenjarka na štajgi i to je bila savršena preporuka za napredovanje na železnici, ali – kako doći do nje kada je pala šaka nekoj žurnalistkinji koja ju je vucarala sa sobom po svetu?! „Možda вреди proveriti kod kondukterki ovog vlaka ko je na listi putnica“, pomislila je Koba u nadi da će joj se – iz novog, revolucionarnog femininuma! – osmehnuti lično Sreća. Što na umu to na drumu: evo naše heroine sa mobitelom u ruci, oči joj se cakle

od znatiželje, prsti plešu po tastaturi, a uši strižu li strižu kako bi što bolje upile promuklo-ženstveni bariton, koji se najčešće javljao u sličnim prilikama. Ali ovaj: automat kao mutav ponavlja da je korisnik trenutno nedostupan, pa je doktorki Staljin umesto žuđenog glasa stigao SMS sa nepoznatog broja, očito od neke nepoznate korisnice! Palo joj je na pamet da se to s njom zajebava neka episkopa ili biskupica, one imaju običaj da cimaju ljude sa skrivenih brojeva – o tome je još onomad pripovedala jedina arhimandrica kojoj se moglo bespogovorno verovati, jer joj je konspirativno ime bilo BOG! Na kraju krajeva, čak i da je dotična arhimandrica zapravo bila prerušena episkopa (ili biskupica), te da nije imala tako sugestivno ime, odnosno da je baš ona zajebavala i uznemiravala našu junakinju anonimnim pozivima i porukama – opet bi joj bezrezervno verovala, pošto je još iz bogoslovlje ponela pouku da vera ne traži dokaze, te da tzv. „činjenice“ nemaju veze sa Istinom ako protivreče njenim (Kobinim) idejama ili principima neke slične sutkinje (tj. karaglodaičice!):

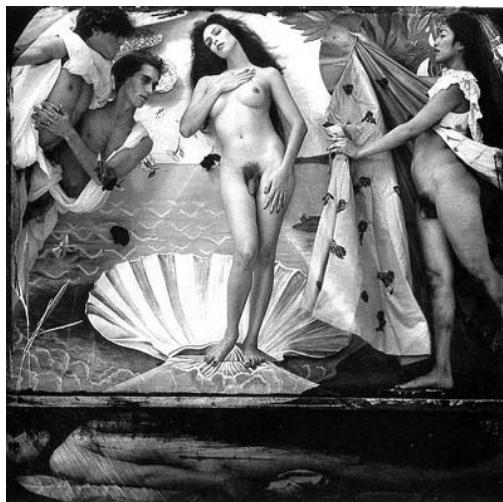

Nošena ovim melanholičnim mislima, drugarica Dr. Staljin zagledala se u vedro večernje nebo i kao vrsna meteorologinja nedvojbeno utvrdila da će uskoro na Zemlju pasti noć, koja joj nikako neće olakšati zadatak – naprotiv!!! Šta onda preduzeti, s obzirom da bi onaj ćelavi seksista Lenjin mogao dodatno očelaviti od čekanja: čiča je – i pored evropskog obrazovanja! – više voleo pare nego hleba jesti ili pičkicu glodati (što su okusile sve borkinje za ženska prava koje su mu dotični organ nudile na tacni!)?! Možda bi najbolje bilo da u pomoć pozove Satanu koja je (doduše, dok još beše KOJ!!) iskreno želela da se priključi revolucionarnim gibanjima, ne pitajući da li je njihova suština pljačka vlakova, odnosno duvanje u dupe nekakvim mrtvim puvalima na čelu sa Marks-Engelsom i Lavom Davidovičem Trockim?! Ipak, ni ovo rešenje nije bilo idealno: kako to da je Satana apostrofirala (onomad APOSTROFIRA!) upravo „duvanje u dupe“, oko rupe (da se muve ne kupe!), a ne neku rodno determinisanu kategoriju – jer, deminutiv od „dupe“ (neutrum!) vazda je bio „bulja“ (femininum!), čiji je najfrekventniji deminutivčić „guzica“ (femininum na kvadrat!)?! „Sa tako eruditnim akademkinjama ne treba se zajebavati“, zaključila je naša heroína u nadi da će i ostale njene koleginice prestati da izvode besne gliste, tj. da će prionuti na posao i konačno izvesti vlak iz tunela – iako nikome živom još uvek nije bilo znano koja mašinovođica sedi za komandnom tablom! Doduše, kada su nedavno Fidel Kastro i Mao Cedung izveli

24

pljačku javne kuće prerušeni u sponzoruše (pa se posle pričalo da su to Roza Luksemburg i Paris Hilton zapravo izvele dečicu u šetnju!), za upravljačem njihovog reanomobila nije sedeo niko – dakle, nije bilo jatačica, ekspertkinja, militarki i sličnih hirurškinja koje bi pomogle pri toj operaciji, a sve se opet završilo da bolje ne može biti! U svakom slučaju, nakon pomenutog događaja nužnoj koleginki Džugašvili ostala je još jedna tamna uspomena, još jedno bolno sjećanje, još jedna slika koja će je do kraja žizni progoniti dok bunovna suče brke i priprema se za neku novu istorijsku odluku:

Sve u svemu, bilo je očigledno da ovako komplikovanu situaciju može razrešiti samo iskusna advokatkinja, upućena u pitanja polne diskriminacije i spremna da zbog istih prekrši zakon, dakle – vešta krivotvorka čije klijentice ne idu na robiju čak ni kada to same požele! Ipak, da li bi predloženo zamešateljstvo više štimalo običnoj (doduše iskusnoj!) advokatkinji, ili pak nekoj iskusnjači-fiškalici, ili možda (ma koliko to smelo zvučalo!) pravoj pravcatoj odvetnici, zastupnici-ovlaštenici odevenoj u crnu togu, bez brkova pod kapom?! Mada joj je ovo poslednje rešenje bilo najbliže (bez obzira na sumnju glede odsutnih brkova!), Koba je odlučila da popričeka još sat-dva ne bi li joj se

u zasedi priključilo par kurvača i kurtizanki koje su nedojebane preživjele prvi talas revolucionarnog terora. Zašto su joj falile baš one nedojebane, a ne pojebane i prejebane, pitanje je sad: valjda se nije opet neki Kurac digao na ustanak, valjda nije postao izdajnik-kontrarevolucionar nesposoban da postane izdajnica-disidentka (tj. prerušena vodilja Pokreta Otpora)?! „Te tunjave pizdurine ostavile su me na cedilu“, pomislila je Dr. Staljin i to joj je dalo krila: ne uloške s krilcima (te građansko-kapitalističke splećine vazda joj behu strane!), nego moćna anđeoska krila kojima je snažno zamahnula i u hipu se našla na nebu, iznad sibirskih tajgi okovanih snegom i ledom. Sa tih visina pljačka vlaka činila joj se besmislenom, društvene promene za koje se vekovima borila – takođe; njen tek napupeli, no već dobro naranjani klića tražio je nešto drugo (ko bi ga znao šta?!): taj nestaško što nikako ne da mira njenj sramežljivoj devojčici-pikici, koja je u sopstvenom međunožju tražila vjernu ljubav, a ne opakog ljubavnika sklonog mizoginiji (kakav je on u stvari bio)! Duboko uzrujana, Koba je iz ptičje perspektive posmatrala zbivanja na Zemlji i to ju je ispunilo nekom hristolikom lepotom: Bog iznad nje, dole pod njenim nogama ljudi sva tri pola (maskulinum, femininum i najdraži joj – neutrum!), a ona krstari nebom kao bombarder, spremna da istrese svoj smrtonosni tovar negde u daljini. „Tako se prave deca, štovana kolegice Džugašvili“, bodrila je samu sebe, „tako ti bezgrešno raste stomak, ukoliko baš nisi komesarka-svetica ili priprosta apostolka, tipična pratilja Svevišnjeg, odnosno nebeska žandarusa, tj. najobičnija kuharica-sluškinja pri Svetoj trpezi:

Rezimirajmo jopet, u najkraćim crtama: sve je bilo spremno za epohalnu akciju, savršeni plan valjalo je realizovati, ali se ipak nije moglo dokonati ko će na kraju omastiti brke! Doduše, Koba ih je najdoslednije negovala: kako one gornje ponad usana, tako i one donje (ne baš svakom nevidljive!) okolo stidnih usmina – ponad i podno stidnice; ipak, ni to nije garantovalo da će baš njoj pripasti plen! „Ovaj svet kanda je ustrojen na nepravdi: njime vladaju pohlepni kurajberi, a ne blagočestive kurajberke“, zajecala je naša junakinja i baš u tom momentu – kao uteha! – iza njenih leđa začuli su se nežni zvuci pizdoline. Koja li se virtuoskinja mašila gudala da odagna oblake iz njene duše, koju li će joj blistavu ideju podariti i neće li – kao i obično – nakon svega ostati samo osećaj

praznine, svest o besmislu težnje da se umetnošću i ljubavlju pobede Ništavilo i Vreme?! Pošto Dr. Staljin u suštini nije bila peder već pederica-pederka, ona je vešto eskivirala ovakvo metafizičarenje i čvrsto zgrabila narečeno gudalo, koje je samo od sebe pronašlo njen guzac (nasuprot pederskoj guzi-guzici!) i unutar njega nastavilo svoj milozvučni koncert. Da, da, upravo tako, shodno običajima koje je Feministički Revolucionarni Komitet uveo još onomad, a po kojima su dečaci morali nositi suknjice i igrati se Barbikama, a devojčice puštati bradu i dičiti se svojim nabrekli spolovilima: puške i revolveri kao igračke bili su zabranjeni, forsiralo se diskretno koketiranje i obavezna upotreba prezervativa. Kako onda izvesti pljačku vlaka – pitanje je sad?! Gudalo koje je rutinski odrađivalo svoj posao u njenoj utrobi nije imalo odgovora na ovu hamletovsku dilemu, nije ga imala ni virtuoskinja na pizdolini, po svemu sudeći nisu ga imale čak ni pilotke i stjuardese u avionima što su preletali istim onim nebom kojim je krstarila okrilatela Koba! Da nevolja bude veća, ona je u novonastalim okolnostima izgubila vezu sa agenticama na terenu, pa joj odatle nisu stizale nikakve informacije: jugoslavenske željeznice i njihove samoupravljačice više ne postoje, prugama sada jure tajkunese gladne mladog mesa, rečju – njeno ženstvo starog je kova i kao takvo, opasno ugroženo! Šta joj je onda preostalo nego da nikada ne obrije brčiče (uostalom, depilacija je dužnost ropkinja i svakojakih seksualnih radnica!) i da s uživanjem gleda kako joj se uvijaju duž lica, oko vrata, grudi, sve do prepona – pa i malo niže, dublje! Štono kažu: život teče, a brkovi rastu li rastu...

